

หน้ากาก

บทที่ 2

“ ไม่ใช่แค่บอกว่าจะแต่งงานด้วยเท่านั้นนะ แต่ยังให้ดูรูปบ้านที่กำลังจะซื้อเป็นเรือนหออีกด้วย ”

ยุพยง พุดด้วยอารมณ์พลุ่งพล่านพลาบระบายอารมณ์กับหมอนอิงผ้าไหมที่วางอยู่บนตัก คนที่รับฟังคือสตรีสาวซึ่งมีรูปร่างหน้าตาคัลลยคลึงกัน เพียงแต่ยังเป็นรองกว่าอยู่มากในเรื่องความสวยงามและความประณีตของอาภรณ์ที่สวมใส่ เยาวดีเป็นพี่สาวคนเดียวและเคยพักอาศัยอยู่ด้วยกัน ในบัดนี้ยุพยงย้ายเข้ามาอยู่ในห้องชุดหรูกว้างขวางของคอนโดมีเนียมสำหรับคนรวยในย่านความเจริญกลางกรุงโดยการอนุเคราะห์ของจาริต ทิ้งให้เยาวดีอยู่บ้านแถบชานเมืองกับพ่อแม่

“ บ้านหรูเลยละซี ”

“ หุ้่มาก มีสระน้ำในบ้านด้วย ราคารวมที่ดินเกือบร้อยล้าน” เธอบรรยายอย่างแค้นเคือง “ บ้านใหม่ เจ้าของบ้านเพิ่งจะปลูกเสร็จก็มาล้มละลายตอนเศรษฐกิจพลิกผันเหมือนพ่อแม่เรานี่แหละ เห็นว่าจะตกแต่งใหม่อีกเป็นสิบล้าน ไม่รู้ว่าจะปรนเปรอกันไปถึงไหน ยัยத்தทยาไม่เห็นจะมีอะไรดี สวยก็ไม่สวย ทำทางที่มึ่ๆ จืดๆ ชืดๆ ไม่รู้ว่าเอาอะไรมาจับคุณจาริต ”

“ นั่นซี เหยาเองก็สงสัย นึกว่าหยงจะกระแทกยัยคนนั้น ตกขอบเสียวอีก ” พี่สาว สนับสนุน

น้องสาวทูปกำปั้นลงกับหมอน “ เจ็บใจนัก ยัยคนนั้นจะได้เป็นเมียออกหน้าออกตา แต่เก็บเราไว้เป็นแค่นางบำเรอเท่านั้น เราเองก็มีหัวนอนปลายเท้า เรียนจบเมืองนอกเหมือนๆ กัน ใช่ว่าหยงจะด้อยกว่าที่ไหน ”

“ แต่ว่าอีกหน่อย หยงอาจจะเป็นคนโปรดก็ได้นะ ” เยาวดีให้ความหวัง

น้องสาวเถียงว่า “ ไม่ต้องอีกหน่อยหรอก เดี่ยวนี้หยงก็เป็นคนโปรดอยู่แล้ว ขนาดเขานัดกันไว้ก่อนยังเลิกนัดมาหาหยงเลย แต่เขาก็พูดหน้าตาเฉยว่าத்தทยาไม่ใช่คนซีหึ่ง ถึงเขาแต่งงานกันแล้ว ก็จะไม่มีปัญหา ”

“ คุณจาริตนี่ร้ายจริงๆ ”

“ ไซ่ ตาบ้าจาริตร้ายมาก ” เธอขย่ำยั้หมอนไบน้อยอย่างที่ยอยากจะทำกับคนที่ถูกพุดถึง “ ทำท่าที่เหมือนไม่แคร์เราเลย ถ้าหยงไว้วาย แค้ต้องเขี่ยหยงทิ้งแน่ๆ ”

เยาวดี จับแขนน้องสาวอย่างปลอบ “ แต่ถ้าหยงทนได้ เขาก็ทุ่มให้เราเต็มที่เหมือนกันไม่ใช่หรือ ”

“ แต่เราจะทนเป็นเมียน้อยคนอื่นได้ยังไง ” เธอร้องอย่างอัดอั้น “ ถึงพ่อกับแม่จะไม่ว่า แต่หยงทนไม่ได้หรอก เพื่อนๆ จะได้หัวเราะเยาะเอาชีว่าคนอย่างหยงเป็นได้แค่เมียน้อย ”

เยาวดีมองน้องสาวอย่างเห็นใจ พ่อแม่ของเธอทั้งสองแม่ไม่ได้อยู่ในระดับมหาเศรษฐี แต่ก็จัดว่าเป็นคนมีฐานะ ความรักลูกสาวคนเล็กทำให้ทั้งสองกัดฟันส่งเสียให้เรียนในต่างประเทศตามคำร้องขอจนสำเร็จกลับมา ยุพยงอยู่ในวงสังคมของเพื่อนๆ ลูกเศรษฐี ใช้ชีวิตฟุ่มเฟือยหรูหรา ทว่าวิกฤติเศรษฐกิจทำให้ฐานะครอบครัวถดถอย บ้านหลังใหญ่ถูกขายเพื่อชำระหนี้สินที่เร่งรัดแล้วมาซื้อบ้านเล็กๆ แถบชานเมือง ที่แรกยุพยงทนไม่ได้ถึงขนาดเก็บตัวห่างจากเพื่อนๆ อาการของเธอหนักกว่าพ่อแม่ซึ่งหมดตัวแล้วยังใช้หนี้ไม่หมดเสียอีก แล้วต่อมาเธอก็เริ่มหลอกตัวเองด้วยการลุกขึ้นออกสังคมกับเพื่อนกลุ่มเดิมอีกครั้ง โดยใช้จ่ายเงินที่หยิบยืมมาจากทุกทางเท่าที่จะทำได้

เยาวดีไม่ได้ใช้เงินเกินควรอย่างน้องสาว แต่เธอก็เหมือนทุกคนในครอบครัวที่ยังอาศัยสถานะความเป็นอยู่เดิมซึ่งไม่มีทางจะเรียกคืนมาได้ เธอรู้สึกคล้อยตามไปด้วยเหมือนชะตาชีวิตพลิกผันกลับคืนดีเมื่อยุพยงได้รู้จักกับจาริตโดยการแนะนำของเพื่อน

...เขาเป็นมหาเศรษฐี เขาสนใจหยง ชวนให้หยงทำงานด้วย...

เรื่องราวของจาริตถูกน้องสาวถ่ายทอดออกมาเรื่อยๆ พร้อมๆ กับที่ความสัมพันธ์สานตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว ยุพยงเริ่มซื้อเสื้อผ้าหูกประดับกายด้วยของกำนัลเครื่องเพชรชิ้นเล็กที่สูงค่า แล้ววันหนึ่งหญิงสาวก็วางเช็คเงินสดจำนวนสองล้านบาทลงตรงหน้าบิดา ก่อนจะย้ายออกจากบ้านมาอยู่คอนโดหรูใจกลางเมือง

ทั้งยุพยงและเยาวดี รู้จักทัตทยามาก่อนแต่ไม่สนิทสนม เมื่อเข้าไปมีความสัมพันธ์กับจาริต เธอทั้งสองรู้จักทั้งเพื่อนๆ และตัวชายหนุ่มเองด้วยว่าเขามีคู่มั่นอยู่แล้ว เธอแปลกใจที่ทัตทยาคือผู้หญิงคนนั้น

ยุพยง ปักใจเชื่อว่าตนและจาริตเกิดมาเพื่อที่จะอยู่คู่กัน เธอไม่ใช่คนที่จะยอมรับสถานะของการเป็นเมียน้อยหรือว่าเมียเก็บ ไม่ว่าจาริต จะร่ำรวยและปรนเปรอเงินทองความหรูหราสะดวกสบายให้ขนาดไหน ‘ เขาเป็นแค่คู่มั่นกันเท่านั้น อีกหน่อยคุณจาริตจะต้องถอนหมั้นมาแต่งงานกับหยง ’

บัดนี้จาริตกลับพูดหน้าตาเฉยว่ากำลังจะแต่งงานกับทัตทยา ทั้งยังไม่ปกปิดวิมานหรูที่กำลังจะซื้อมาตกแต่งเพื่อจะใช้เป็นเรือนหอ

“ ถ้าเขาแต่งงานกัน หยงจะฆ่าตัวตาย ” ยุพยงพูดอย่างเจ็บแค้น

เพราะเหตุนั้น เยาวดีจึงพาเมษ มาหาห้องสาว เธอนัดพบกันในเวลาค่ำที่ร้านอาหารซึ่งไม่พลุกพล่าน

“ เมษเคยทำงานอยู่กับพี่ ”

ยุพยงมองชายหนุ่มอย่างสนใจ เมษเป็นชายหนุ่มรูปร่างหน้าตาดีมากๆ ร่างสูงหนาแน่นด้วยสุขภาพ แต่งกายประณีตพิถีพิถัน เธอไม่แปลกใจเมื่อเยาวดีพูดว่า

“ เมษเคยเป็นนายแบบโฆษณามาก่อน ”

“ แล้วทำไมถึงเลิกเป็นนายแบบ ” เธอถาม

“ ผมทะเลาะกับผู้จัดการ ก็มันขูดรีดส่วนแบ่งแล้วก็เคียดเขี้ยวเหลือเกิน ทะเลาะกันตอนที่เมมา ผมเสียดายเข้าไปทีหนึ่ง... แล้วก็...” เขาเป่าลมจากริมฝีปาก ยิ้มระรื่นราวกับไม่รู้จักความทุกข์ยากเดือดร้อน

“ ทุกอย่างก็จบ ”

“ คุณไม่แคร์เลยหรือ ”

“ แคร์ทำไมครับ ” ชายหนุ่มมองเธอด้วยสายตาที่ทำให้คนถูกมองรู้สึกอึดอัด “ ชีวิตก็เป็นอย่างนี้เอาอะไรแน่นอนไม่ได้

วันนี้ดวงตกพรุ่งนี้ดวงขึ้น ผมเชื่อว่าผมไม่อัปจนนักหนาหรอก ”

“ เมษเปลี่ยนงานบ่อย มาทำงานกับพี่ไม่กี่เดือนก็ออกไปทำงานที่อื่น ตอนนี้ก็ว่างงานอีกแล้ว ”

“ ว่างงานที่ไหน ผมช่วยงานเพื่อนอยู่นะครับ ” เขาแย้ง

เยาวดีหัวเราะ “ ช่วยคุณนักร้องให้กลับบ้านตรงเวลานะซี ”

เธอหันมาบอกลูกสาวว่า “ ตอนนี้เมษดูแลห้องอาหารให้เพื่อน เผอิญเหยาตามกลุ่มมาเที่ยวก็เลยได้พบกัน ”

“ คุณเหยาบอกว่าจะให้ผมช่วยไปจีบใครหรือ คงไม่ใช่คุณหยงนะ ” ชายหนุ่มมองยุพยงด้วยประกายตาคมวาวหยอกเย้า

ยุพยงหัวเราะ “ ไม่ใช่ ”

เยาวดีเฉลยว่า “ คู่แข่งของหยงเค้านะเมษ เป็นสาวสวยแล้วก็รวยมากด้วย พ่อเขารวยแล้วก็มีลูกคนเดียว ถ้าเมษทำสำเร็จละก็

ดีไม่ดีจะกลายเป็นหนูตกถังข้าวสาร... ถึงทองคำด้วยนะ ”

“ ผมกลัวว่าจะเป็นหนูโดนขยำนะสิครับ ผู้หญิงคนนี้มี

เจ้าของอยู่แล้วด้วยใช่ไหม ” ชายหนุ่มถาม

“ มีเจ้าของ แต่เจ้าของเขาไม่เที่ยวขย้าใครหรอก ” เยาวดีพูดอย่างเชื่อมั่น “ เขาเป็นคนรวยมีชื่อเสียง กับแค่ผู้หญิงคนเดียว

ถ้าไม่พอใจเขาก็แค่ปล่อยทิ้งไม่หาเรื่องหาราวกับใครให้เสียเวลาหรอก แล้วถ้าเขาเลิกกับทัตทยา ก็ยังมีหยงอยู่อีกทั้งคน สาวกว่าสวยกว่าด้วยซ้ำ ”

“ แน่ใจหรือครับว่าผมจะไม่เจ็บตัว ” เขาถามยิ้มๆ

“ รับประกันได้เลย ” ยุพยงพูดอย่างมั่นใจ “ คุณแค่ตั้ง

ผู้หญิงคนนั้นออกไป แล้วฉันจะตอบแทนคุณอย่างคุ้มค่า ”

“ ทำได้ไหม เมษ ” เยาวดีถาม ความจริงความคิดที่

จะหาชายหนุ่มมาทำให้ทัตทยาไขว้เขวไม่ใช่สาเหตุหลักที่ทำให้เธอถึง

ชายหนุ่มผู้นี้เข้ามาเกี่ยวข้อด้วย แต่เพราะเธอเองก็ชอบเมษอย่างมาก และไม่รู้จะหาข้ออ้างใดที่จะได้กลับมาใกล้ชิดหลังจากที่ชายหนุ่มลาออกจากงานไปแล้ว.. เธอเคยตามไปเที่ยว ณ สถานที่ทำงานใหม่ของเขา แต่สถานะของสาวโสดที่ค่อนข้างจะอับจนเงินทองทำให้เธอไม่มีข้ออ้างที่จะไปนั่งฟังเพลงในสถานที่ที่ชายหนุ่มประจำอยู่ทุกคำคืนบ่อยนัก

“ ไม่ลองก็ไม่รู้ ” ชายหนุ่มพูดพลางหัวเราะ ยกแก้วเครื่องดื่มชูขึ้นอย่างเชิญชวน สีหน้าช่างเล่นประกายตาซุกซนหยอกเย้าดูคล้ายเขาเห็นโลกแต่ในด้านที่รื่นรมย์แต่เพียงด้านเดียว...

ทัตทยา เดินตามร่างสูงสำอางของหนุ่มใหญ่สำรวจไปที่บริเวณบ้าน ดึกใหญ่ยังใหม่เอี่ยม เครื่องเรือนถูกขนย้ายออกไปทิ้งแต่ร่องรอยไว้ให้เห็น การที่ถูกทิ้งร้างมานานทำให้มีฝุ่นจับตรงนั้นตรงนี้หญิงสาวจามหลายครั้ง

“ แพ้บ้านตั้งแต่แรกเห็น ” จาริตหันมาเย้า

“ มันไม่ใหญ่ไปหน่อยหรือคะ ” เธอถามอ่อยๆ

“ ทำไม ทัดกลัวผีหรือ ”

“ ทัดกลัวว่าจะดูแลไม่ทั่วถึง ”

“ ก็จ้างคนรับใช้เพิ่มสิ จะมีสักสิบคนก็ยังมีได้ ไม่ต้องกลัวว่าผมจะไม่มีเงินจ่ายหรอก... อะไร ทัตทยาคนเก่ง เรียนจบจากเมืองนอกเมืองนา แค่ว่าดูแลบ้านหลังเดียวก็ท้อเสียแล้ว ”

หญิงสาวเกาะราวทองเหลืองของระเบียงกว้างชั้นบน มองลงมา ยังห้องโถงชั้นล่าง เห็นสระว่ายน้ำขนาดย่อมนอนนิ่งอยู่ภายใต้หลังคาแก้วรูปโค้ง น้ำใสจนเห็นพื้นสระปูกระเบื้องแฉมลดลาดตรงนั้นตรงนี้ผิวน้ำสะท้อนแสงสว่างซึ่งส่องกระจ่างเข้ามาทุกทางจากผนังกระจกที่รอบล้อม พรรณไม้ประดับนาๆ ที่ปลูกอยู่ด้านนอกทั่วบริเวณ นอกจากให้ความร่มเย็นแล้วยังให้ภาพที่สวยงาม

เธอหน้าเจื่อนเพราะรู้ว่ากำลังถูกตำหนิ ยังรู้อีกว่าจาริตต้องการบ้านหลังนี้เพื่อตัวเอง ไม่ใช่เพื่อเธอ หญิงสาวไม่เคยนิยมชมชอบบ้านที่ใหญ่จนให้ความรู้สึกเียบเหงาอ้างว้างแทนที่จะอบอุ่น แต่หนุ่มใหญ่ปักใจที่จะมีบ้านหลังใหญ่ที่หรูหรากว่าใครๆ มานานแล้ว และเธอเป็นคนที่เขาเลือกให้อยู่ที่นี่...

ชายหนุ่มพาเธอเปิดประตูเข้าไปดูห้องนอน

“ นี่จะเป็นห้องนอนของเรา ส่วนห้องข้างๆ ที่มีประตูติดต่อกันนี้ขอเก็บไว้เป็นห้องทำงานของผม แต่ว่าผมจะตั้งเตียงไว้ด้วย เผื่อบางทีกลับดึก คุณจะได้ไม่ต้องตกใจตื่น ”

“ ทัดว่าน่าจะทำเตรียมไว้ให้เป็นห้องลูกๆ มากกว่านะคะ ”

“ ลูกๆ...” ชายหนุ่มนิ่งไป สีหน้าเครียดขึ้นทันที

ทัตทยา รู้สึกมาก่อนว่าจาริตไม่ยอมมีลูก แต่เธอไม่คิดว่าเขาจะยังรู้สึกอย่างนั้นหลังจากที่แต่งงานกันแล้ว

“ ทัดอายุมากแล้วนะคะ ยิ่งรอนานไปก็ยิ่งเสี่ยงกับการมีลูก ”

“ ทัดอย่าเร่งรัดผมนะ ผมไม่ได้หวังอะไรมากกับเรื่องนี้ ”

น้ำเสียงเครียดบอกความหงุดหงิด หญิงสาวจึงต้องเียบ

เธอรู้สึกว่างเปล่า เียบเหงาพิกล เมื่อนึกถึงชีวิตคู่กับชายหนุ่มผู้มั่งคั่งคนนี้ เขาไม่ใช่พระเอกในความฝัน แต่เป็นผู้ชายร่ำรวยที่เอาแต่ใจตัวเอง เธอหวังว่าลูกๆ จะช่วยให้ชีวิตคู่มีความหมายขึ้น แต่ดูเหมือนว่าชายหนุ่มไม่พร้อมกับการเป็นพ่อเสียเลย

เธออยู่กับจาริตมาห้าปีแล้วในห้องชุดของคอนโดมีเนียมใหญ่หรูหราที่เขาซื้อให้เป็นของขวัญก่อนจะย้ายตามเข้ามาอยู่ด้วยอย่างถือสิทธิ์ ชายหนุ่มไม่ใช่คนอ่อนหวาน ไม่กุกกิกช่างเล่น การแข่งขันในตลาดสินค้าทำให้เขาเครียดและหงุดหงิดเสมอ ชีวิตภายใต้ชายคาเดียวกันในระยะหลังๆ เป็นระเบียบแบบแผนที่น่าเบื่อราวกับโรงเรียนประจำ บ่อยครั้งที่เธอรู้สึกผินใจกับการแสดงความรักความใคร่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ จาริต ก็ไม่เคยปิดบังความจริงที่ว่าเขามีหญิงอื่นเกี่ยวข้ออยู่ด้วย

“ มันเป็นเรื่องธรรมดาของผู้ชายนะ ทัด ” เขาพูดตรงๆ เมื่อครั้งที่มึปัญหาหนักครั้งแรกซึ่งตอนนั้นทัตทยาโวยวายต่อต้าน ทำทาง

เครียดขริมของชายหนุ่มที่ตำหนิว่าเธอมีจิตใจคับแคบ ทำร้ายความรู้สึกของหญิงสาวเป็นอย่างมาก “ บางครั้งผู้ชายก็ต้องการความแปลกใหม่บ้าง ยิ่งวันๆ ผมเจอแต่เรื่องเครียดๆ ถ้าต้องใช้ชีวิตอยู่ในกรอบอีกสักที ผมคงต้องเป็นบ้าตายแน่ๆ เลย ”

ครั้นอารมณ์ดีขึ้น ชายหนุ่มก็หันมาเอาใจ พูดอย่างอ่อนหวาน “...ถึงผมจะไปไหนกับใครบ้าง แต่ก็ไม่มีอะไรจริงจัง ทัดอยากกลับไปเลย ถึงยังไงผมก็จะไม่เอาใครมาเทียบเคียงกับคุณ คุณจะเป็นที่หนึ่งคนเดียวของผม...”

หลังจากที่อยู่ด้วยกันไปสักพัก เจ็บปวดน้อยอกน้อยใจครั้งแล้วครั้งเล่ากับความแข็งกระด้างของชายหนุ่ม เธอก็รู้จุดที่ตัวเองจะต้องยื่นหากจะมีชีวิตอยู่ร่วมกับผู้ชายคนนี้..... อดทนและเชื่อฟัง..... ไม่เช่นนั้นความขัดแย้งจะเกิดขึ้นอย่างไม่รู้จบสิ้น แล้วก็คงจะจบลงด้วยการที่ชายหนุ่มเมินหน้าจากไปอย่างไม่ไยดี

“ ผมจะคุยกับช่างตกแต่ง แล้วเขาจะได้เขียนแบบออกมา เวลาเขาทำงานกันคุณจะต้องมาช่วยดูแลด้วยนะ ส่วนเฟอร์นิเจอร์เราจะซื้อเอาบ้าง แล้วก็สั่งทำบ้างตามแบบที่เราชอบ ”

ออกจากบ้านที่เพิ่งจะถูกซื้อไว้เป็นเรือนหอ หญิงสาวเดินตามชายหนุ่มเข้าไปยังห้องอาหารในโรงแรมหรู คำนี้เขาอาจจะอยู่กับเธอหรือไม่เช่นนั้นก็จะแยกตัวไปหลังจากส่งเธอเข้าที่พัก เพื่อที่จะกลับมาอีกครั้งในยามดึกดื่นหรือเมื่อขึ้นวันใหม่ไปแล้วอย่างที่เคยทำเสมอ คำกล่าวอ้าง “ จะไปหาเพื่อนสักครู่ ” หากเธอสงสัยซักไซ้ คำตอบก็จะตัดรอนการสนทนาลงโดยเร็ว “ ผมไปธุระ ประเดี๋ยวก็กลับ ”

ฐานะของเขาคือการจับเหล่าฟิ่งเพลงกับสาวสวย ไม่ก็ฟาดฟันกับเพื่อนๆ ในวงไฟที่มีจำนวนเงินเดิมพันสูง หากจะเป็นเรื่องงานการก็คือการไปคุยการค้ากับกลุ่มคนรู้จัก หรือไม่ก็เข้าหาผู้ใหญ่ที่สามารถเอื้ออำนวยให้ประโยชน์กับธุรกิจ

แต่ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ไม่เกี่ยวกับเธอ

ชายหนุ่มพบใครคนหนึ่งในระหว่างทางเดินเข้าไปนั่งโต๊ะ ผู้ชายวัยใกล้เคียงกันที่มีร่างสมบูรณ์คนนั้นทักทายด้วยอาการยินดี ทักทายพอจะเข้าใจว่าไม่มีความจริงใจนักในระหว่างชายทั้งสอง และมันเป็นเรื่องธรรมดาที่สุดในสังคมการค้าที่มีการแข่งขันสูงซึ่งชายหนุ่มทำอยู่

“อ้าวคุณซรั่มภ... นี่มากับใคร ควงสาวคนไหนมา”

ชายหนุ่มยิ้มแจ่มใสขณะหยอกเย้า ไบหน้ามองดูดีนักหนาในยามที่เขายิ้ม นำเสียดายที่จาริตไม่ค่อยแสดงออกมากับเธอ ‘ ยิ่งเราไม่ชอบใครยิ่งต้องหัวเราะด้วยให้มากๆ ’ ชายหนุ่มพูดเช่นนั้นเสมอ

“ มากับลูกคำครับ ” ชายคนนั้นรีบแก้ตัวพลงหัวเราะเสียงดัง สายตาที่มองหญิงสาวแสดงออกว่าเขารู้จักเธอ แต่เป็นการรู้จักข้างเดียว “ ผมจะมีปัญญาพาใครมาได้ ยายแม่मतที่บ้านจะได้เล่นงานเอาตาย คำมีกระจกพิเศษคอยส่งดูด้วย จะไปไหนทำอะไรเป็นรู้หมด ”

“ คุณก็ใช้คาถากำบังกายซิ อย่าให้คนที่บ้านเห็น ”

“ คาถาผมไม่ขลังเหมือนของเสียนี่ ” เขาสรรพยก

“ อ้าวๆ อย่าหันมาเล่นงานกันเองซิ ” ชายหนุ่มพูดเจ้อหัวเราะ เขาหันมาจับมือทักทายไว้ด้วยอาการเหมือนรักใคร่ แต่ว่าแรงยึดที่ไม่มีใครสังเกตเห็นบอกให้ทักทายรู้ว่าจาริตไม่ต้องการให้เธอยกมือไหว้ผู้ชายคนนี้ “ นี่คู้หมั้นของผม ”

“ ลูกสาวของคุณวาทีน วงศ์วีระ ” ซรั่มภพูดพลงยิ้มให้

“ ไม่ใช่ คู้หมั้นของผมต่างหาก ผมตั้งกว่าคุณวาทีนนะ ”

ชายหนุ่มยังไม่ยอมทิ้งลวดลาย

“ ไซ่ครับไซ่ ” ซรั่มภหัวเราะ

มือแข็งแรง พาหญิงสาวมานั่งลงที่โต๊ะ สีหน้าของหนุ่มใหญ่เครียดลงเมื่อพูด “ นายคนนี้แหละตัวแสบยิ่งกว่าใคร ทำตลาดพังมานักต่อนัก ของรุ่นใหม่ที่ราคาได้สูง แต่มันทุ่मतตลาดขายราคาต่ำขนาดไม่มีของอยู่ในมือ มันยังประกาศขายออกไปก่อน ลูกคำส่งของคืนเราเป็นแถวเลย ”

หญิงสาวได้แต่นั่งรับฟัง นึกดีใจที่เขาไม่ได้เคียวเชิญให้เธอทำงานด้วย.....